

Uredništvo  
in upravnništvo:

Kolodvorske  
ulice šte. 16.

Z urednikom se  
more govoriti  
vsak dan od 11.  
do 12. ure.

Rokopisi se ne  
vračajo.

Inserati:

Šestopisna peti-  
vsta 4 kr., pri  
večkratnem po-  
navljanju daje se  
popust.

# Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja

za Ljubljano  
v upravnishvu:

za celo leto 6 gl.,  
za pol leta 3 gl.,  
za četrt leta 1 gl.  
50 kr., na mesec  
50 kr., pošiljatev  
na dom velja me-  
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja

za celo leto 10 gl.,  
za pol leta 5 gl.,  
za četrt leta 2 gl.  
50 kr. in za jeden  
mesec 85 kr.

Štev. 236.

V Ljubljani v sredo, 10. decembra 1884.

Tečaj I.

## Goriška „Times“.

Škoda, neprecenljiva škoda, da se sloven-  
skemu narodu doslej ni rodil duhovit pesnik, ka-  
teri bi po vzgledu Holberga, Molièra ali  
Sheridana nam bil podaril lehkonožnega šalo-  
igro. Zaradi gradiva nikakor nismo v zadregi.  
Mi za svoj del mu priporočamo jako mikaven  
predmet, vzeti iz življenja uredniške mogotce  
goriške „Times“. Kako graciozno, kako samo-  
svestno se postavlja predraga nam „Soča“!  
Nikoli se ni visokoaristokratska „lady patro-  
ness“, povabljenka na plebejsko plesno zabavo,  
obnašala z večjo preširnostjo, nego svetovni  
list na Sočinem obrežju. Glejte ga, kako oblastno  
trka na svoje prsi, kako zaničljivo govoriči  
o „lističu — dnevniku“, on, svetovnoznani  
tednik! Jedenkrat na teden razvese-  
ljuje goriške rojake s svojim pohodom, vsakih  
sedem dni jedenkrat maši svoje predale  
z dopisi, skovanimi po zastarelih receptih,  
stvarnega, strokovnjakškega članka  
skoro nikoli ne najdeš v zevajočih njegovih  
prostorih in vender — toliko samoljubja, to-  
liko smešne domišljavosti! Kedo bode zanikal,  
da bi la *precieuse ridicule* v Gorici izvrstna  
tvarina bila zbadljivemu peresu slovenskega  
Aristofana!

Predzadnjo soboto nam je uže obetala  
uničevalen odgovor. Odkrito rečemo, da se je  
bledolični strah polastil naše duše. Izpraševali  
smo svojo grešno vest, s plaho grozo pričako-  
vali smo strogo razsodbo. Koliko stvarnih mo-  
mentov bode nabrala neizprosna „Soča“ te-  
kom celih štirinajst dni proti pritlikav-  
nemu Benjaminu! Toda dolgi obrok je bil  
pri kraju, pričel je slovesno napovedani *dies  
irae*, z njim vred prikobacala je tudi ljubez-  
niva goriška tovarišica ter razkladala svojo  
modrost — toda nobenega zrna in nobene  
solni ni bilo v njeni argumentaciji, le zabav-

ljanje in psovke, čisto navadne poulične  
psovke!

Prijatelji so nam svetovali: „Pusti pri miru  
žlobudravo starko, takemu nasprotniku najbolj  
pristaja zgovorno molčanje!“ Prav so imeli,  
tedniku „Soči“ na ljubo sigurno ne bi zmogli  
peresa. Toda goriški rojaki žalibog nimajo  
druzega glasila, in z ozirom na vrlo sloven-  
sko prebivalstvo onstran trnovanskega gozda  
moramo vender tudi „Soči“ posvetiti še ne-  
koliko prostora!

Postavila se je pred nas, bistra ta hči  
planin, ter merila nas od nog do glave. Pri-  
poveduje se, da kritiki črevljariji si najprej  
ogledajo obutalo, in tedaj so se tudi politični  
črevljarčki goriški kar zamaknili v naše „de-  
belo podkovane črevlje“. Potolazite se, nežno-  
čutna gospoda! Nimamo jih za vsak dan in  
obuvamo jih le tedaj, kadar se k vam in vašim  
radikalnim somišljenikom povabimo v goste.  
In kako bi tudi ne? S tenkimi podplati ga-  
ziti po sodrgi, nakupičeni krog vašega domovja,  
z lakiranimi škornjicami prekoračiti vaše moč-  
virje nikakor ne bi bilo umestno. Tedaj ne-  
koliko več snažnosti na vašem borjači, manj  
blata po vaših hodnikih in zakotjih, in takoj  
v prihodnjici se vam predstavimo v drugačni,  
mnogo bolj elegantni noši. Potem tudi „cepca“  
ne bode treba, kateri vas tako neljubo v oči  
zbadal!

I pisava naša ni „Soči“ po godu. Bridko  
jadikuje, da s svojim „topim peresom“  
osramotimo vlado ter v zadrego spravljamo  
one, katerim služimo. Celó to pripoveduje  
svetovni list goriški, da se „kranjska vlada“  
najbrže uže kesa, da je dala za-  
govornišvo v roke odvetniku, ka-  
teri ji nečast dela, ter da komaj pričakuje  
srečni trenutek, ko jo bode rešil nespretnega  
branitelja. Se vé da, „Soča“ je izvrstno po-  
učena o nazorih in namerah naše vlade!

Ona je poklicani tolmač vladnega mnenja,  
njej se zaupajo vse skrivne misli, njej se  
izroča prevažna naloga, obelodaniti to, kar je  
tajnega v naklepih deželne vlade kranjske.  
Toda — pustimo ironijo! Svetujemo „Soči“,  
naj si ne ubija glave zaradi zadev, kateri njo  
vsaj čisto nič ne brigajo. Previsoko spoštuje  
kranjska deželna vlada svoje dostojanstvo, da  
bi marala za take svetovalce in zastopnike,  
kakor se ji ponujajo v predalih goriškega  
tednika. Drugače, po vsem drugače se bo-  
dete morali obnašati, ako hočete, da se bodo  
vladni krogi na Kranjskem ozirali na vaše  
subjektivno mnenje!

„Gliha vkup štrih“, pravi kranjski pre-  
govor, in zaradi tega se nikakor ne čudimo,  
da je goriška koleginja seboj pritirala kodersto,  
mršavo pričo, „Brencelja“ ljubljanskega. Žal,  
da se ne moremo baviti s tem plemenitim  
listom. Dovelj imamo posla z njegovimi kon-  
genijalnimi pajdaši, in med temi se v prvi  
vrsti sveti in blesti goriška „Times“. Stvar-  
nega razločka med obema listoma itak ni  
veliko, k večjemu ta, da „Brencelj“ gledé  
dovtipnosti in šaljivosti vender le daleč nad-  
kriljuje svojo goriško sorodnico!

Da je sumničenje in obrekovanje jako na-  
vadno orožje v okornih pestéh take baže pro-  
tivnikov, o tem smo bili uverjeni, predno smo  
dobili v roko svetovni list, zadnjo številko  
„Soče“. Tega seveda tudi ona ni mogla za-  
nikati, da je z očividnim škodoželjnim veseljem  
svojim čitateljem objavila pretresujočo vest,  
da je urednik „Ljublj. Lista“ bil obsojen na  
neko malostno globo, potem pa, ko je druga  
instanca po vsem ovrgla prvotno razsodbo  
ter popolnem oprostila obtoženca, niti z  
jedno besedico ni omenila konečnega izida te  
pravde. Opravičevati svojo nedostojnosti  
„Soča“ nikakor ne more; za to se spodtika  
nad tem, da i mi nismo objavili znamenito

## Listek.

### Ivan Fedorovič Šponjka in njegova teta.

Ruski spisal Nikolaj Vasiljevič Gogolj, poslovenil XY.  
(Dalje.)

— Dobro, dobro pretresi seno! reče Gri-  
gorij Grigorjevič svojemu služabniku: — tu-  
kaj imajo tako slabo seno, da je v njem  
lahko še kaka veja; le glej! Dovolite mi, mi-  
lostivi gospod, da vam voščim lahko noč!  
Jutri se več ne vidiva, jaz otidem uže ob zoru.  
Vaš žid pa bo jutri praznoval svojo saboto,  
zato vam ni treba zgodaj vstajati. Ali ne za-  
bite moje prošnje: še poznati vas nočem, ako  
ne pridete v Hortišče.

Tu sleče hlapec Grigorija Grigorjeviča  
suknjo in mu sezuje črevlje, za tem mu obleče  
ponožno suktnjo, in Grigorij Grigorjevič se za-  
vali na posteljo; zdelo se je, kakor bi se bila  
na pernico vlegla druga pernica.

— Ej, fante! kje si, ti malopridnež? sem  
pojdi in popravi mi odejo! Ej, fante, pod  
glavo potisni še kaj sena! Pa, ali si konje  
uže napojil? Še malo sem, pod tole stran! in  
dobro popravi odejo, ti grdoba! Tukaj le še,  
tako! oh!...

Grigorij Grigorjevič vzdihne še dvakrat  
in začne skozi nos tako zvižgati po vsi sobi,  
in časi tako zasmrči, da se starka, ki je le-  
žala na klopi pri peči, vzbudi in plašno po-  
gleda okoli sebe na vse strani; ko pa ne za-  
pazi ničesar, se pomiri in z nova zaspi.

Ko se drugega dne Ivan Fedorovič vzbudi,  
ni več bilo tam debelega posestnika. To je  
bila najbolj zanimiva dogodka, ki se mu je  
pripetila na potovanji. Tri dni potem približal  
se je svojemu selišču.

Čutil je, kako je počelo v sebi srce močno  
biti, ko je zagledal malin na veter, ž njego-  
vimi vrtečimi se lopatami in ko se je, čem  
dalje je gonil žid svoja kljuseta, vedno boljše  
pokazavala vrsta vrb. Živo in čvrsto se je  
blestel skozi nje ribnjak in razširjal nekaj  
hlad. Tukaj se je on včasi kopal; po ravno  
tem ribnjaku je nekdaž z otroci brodil do  
vratu v vodi — za raki. Kibitka zapelje na  
nasip, in Ivan Fedorovič, zagleda ravno tisto  
staro hišico, s trstjem pokrito, ravno tiste ja-  
blane in črešnje, po katerih je nekdaž skrivši  
lazil. Komaj se pripelje na dvorišče, ko uže  
pribežé od vseh strani psi raznih vrst: rmeni,  
črni, sivi, lisasti. Nekateri so se lajaje vrgli  
konjem med noge, drugi tekli so od zadaj,  
ker so zapazili, da je bila os namazana s sa-  
lom; jeden med njimi, ki je stal poleg kuhinje  
in je med lapama tiščal kost, tulil je na vse

grlo; drugi lajal je od daleč in tekal je sem  
ter tja, mahal z repom, kakor bi hotel reči:  
„Le pogledajte me, kršчени ljudje, kako sem  
očiten!“ Tudi otroci v zamazanih srajcah so  
pribežali pogledat. Svinja, ki se je sprehajala  
po dvoru s šestnajstimi praséti, vzdignila je  
svoj rilec z vprašujočim pogledom ter je glas-  
neje zakrulila nego po navadi. Na dvorišču  
ležalo je mnogo kupov pšenice, prosa in ječ-  
mena, ter se sušilo na solnci. Tudi na strehi  
ni se sušilo malo najrazličnejših trav: tavžent-  
rož, slezà in drugih.

Ivan Fedorovič je bil v vse to tako za-  
maknjen, da se je še le zavedel, ko je lisast  
pes vgriznil žida, ki je skočil s kozla, za mečo.  
Vsa služinčad, sestoječa iz kuharice, neke  
druge babe in dveh dekel v volnenih krilih,  
stekla je vkup in po prvih vsklicih: — „Ta  
je naš mladi gospod!“ objavila je, da teta z  
dekle Palážko in kočijažem Omeljkom seje v  
vrtu pšenico; ta Omeljko je opravljal ob enem  
tudi službo vrtnarja in oskrbnika. No teta, ki  
je uže od daleč zagledala s štorjami krito  
kibitko, je bila uže prihitela. Ivan Fedorovič  
je bil nekako zmočen, ko ga je objela in  
skoro na roke; res ni vedel, je-li to tista  
teta, ki mu je tolikokrat pisala o svoji sla-  
bosti in boleznih.

(Dalje prihodnjič.)

pravdo o „Ficu in Makucu“. Ne treba biti urednikom političnega lista, da se spozna veliko razliko v navedenih primerah. Istina je, da smo po polnem molčali o tej obravnavi; stvar se nam ni videla dovolj važna, da bi kakakega specialnega poročevalca poslali k gosposkemu tribunalu. Zanesljivega izvršnega dopisa nismo prejeli, poročilo goriške „Soče“ pa se nam ni videlo dovolj objektivno, vrhu tega tudi premalo zanimivo, da bi ž njim mogli postreči svojim čitateljem. Če je tedaj uredništvu „Soče“ bilo na tem, da se tudi v slovenskem vladnem glasilu kaj omenja o tej *cause célebre* goriški, svobodno mu bilo, napisati nepristransko poročilo ter ga poslati našemu uredništvu. Ker pa tega ni storilo, nima nobenega povoda, hudovati se nad tem prestopkom naših časnikarskih dolžnostij.

„Vladni pisarji, katerim ni treba lačnim pisati“ — tako nazivlja „Soča“ urednika „Ljublj. Lista“ in ono odlično pisateljsko kredo, katero ga podpira s svojimi doneski. Pomen te goriške ljubeznivosti nam ni po vsem jasen in nikdar se nismo vprašali „Sočine“ novinarje, s čem da oni utešijo naravno poželenje po človeški hrani. Toda če v tem izrazu tiči kaka nerodna aluzija na ono nesramno laž, katera se je uže bila trosila po Slovenskem, češ, da „Ljublj. List“ ali njegov urednik dobiva katero koli denarno podporo iz dispozičijskega fonda ali katerega drugega zaklada, da ga ne vzdržuje izključno njegov lastnik in založnik na lastne troške — potem bodi povedano uredništvu „Soče“, slovesno povedano pred vsem slovenskim svetom, da je z grdo, po vsem prazno izmišljotino begalo in varalo svoje občinstvo. In če prijateljica „Soča“ beseduje o „omahljivih“ možéh, kateri so na strani „Ljublj. Lista“ vsled osebnih koristij, ogleda si naj nekoliko natančneje njih dobro ime, njih častno preteklost, njih vztrajnost in značaj njih, izkušen v marsikateri hudi borbi za narodni obstanek, in če je količkaj častnega čuta še v njenih velih prsah, bode ji rudečica morala obiti lice nad takim neosnovanim, podlim sumničenjem.

In kako nam more „Soča“ očitati, da po krivici napadamo narodne može, ter jih zmirjamo, da so „vladni nasprotniki, radikalci, nevedneži!“ Čast vsakemu, kateri se v istini trudi za gmotno in duševno korist slovenske domovine, čast tudi vsakemu podjetju, katero ima namen, pospeševati blagor našega naroda! Na dan z dokazi, junaki iz „Sočinega“ uredništva, da smo kedaj le z jedno besedico žalili kak naroden interes, da smo pisali le jedno črko proti kateri koli zakonito utemeljeni narodni terjatvi, da nismo vedno se potezali za ustavno enakopravnost slovenskega naroda! Kar jih sedeva narodnih borilcev v državni zbornici ter po raznih deželnih zbiorih, vedno smo jih omenjali spoštljivo, hvaležno priznavajoč njih možate domovinske napore. Le v to se ne bomo nikedar udali, da bi po izgledu „Sočinih“ politikov identifikovali zbegano tolpo vrtoglavih zasleplencev, nepoklicanih charlatanov z ono sveto jednoto, kateri se i mi ponosno prištevamo, z narodom slovenskim. Proti takim elementom, kateri narod naš terajo v brezno, kateri nameravajo svoj uzor, hrvatskega Starčevića, kopirati na našem ozemlju, proti takim zbegancem vodilo nas bode vedno le jedno načelo: odločni boj, boj *jusqu'a outrance*!

In radikalni triumvirat ljubljanski, za katerim goriška „Soča“ vestno stopinca pobira, gospodje dr. Zarnik, Hribar in dr. Tavčar, se vender ne morejo pritoževati, češ, da jih po krivici pitamo z „vladnimi nasprotniki in radikalci“! Še nam zvoné po ušesih oblastne besede dr. Tavčarjeve, s katerimi se je celo pred sodnijo ponašal, češ, da se „Slovani“ bojuje „za vse časti vredna radikalna načela.“ Pri vsaki priliki, celo v privatnem razgovoru se čuje iz ust nekaterih teh „voditeljev“ iskrena želja, naj kmalu „vrag pobere vso sedanjo vladno, osrednjo in deželno.“ In če vam taki izrazi ne zadostujejo, prečitajte uvodne članke in dopise v

„Slov. Narodu“ in „Slovanu“, pazno si oglejte ginljivo podobo o „figovem peresu“ gospodarstvenih reform, s kojim po besedah „Slov. Naroda“ Taaffejev kabinet zakriva svojo samopašnost — in potem sodite sami, če smo preveč bili rekli!

Toda, kam smo zašli? Svetovni list, goriška „Times“, vzvišena je nad nami vsaj za nekoliko Sirijevih daljav, sama se ponaša, da je med njo in „ljubljskim Benjaminom“ razlika, kakor od neba do zemlje. Goethe pravi: *Nur die Lumpe sind bescheiden*, slovesno priznavamo, da vsaj pretirana skromnost nikedar ne bode kriva, ako kedo izmed nas dvomi o čestitljivem dostojanstvu goriške „Soče“.

## Dr. Riegerjev govor.

(Dalje.)

Gospôda moja! Panslavizem je strašilo, katero taktika naših dunajskih nasprotnikov vedno Ogrom predločuje ter jih hoče z njim vznemiriti. Kaj je prav za prav ta panslavizem? Panslavizem more biti ali političen ali literaren. Štelo se mi je uže večkrat v greh, v zločin, da sem romal v Moskvo. Naj mi bode dovoljeno, da se še jedenpot na to romanje sklicujem. Akti in naši govori iz onega romanja pa so stenografirani in večinoma tudi tiskani v ruskih in v naših domačih listih. Naj mi najde kdo tu kako mesto, kjer bi se bil kdo izmed nas izjavil za političen panslavizem in jaz se sklicujem na to, da sem se ravno jaz v Moskvi, osebno v Sokolnicah v Petrogradu, in ob drugih prilikah odločno izrekel proti političnemu panslavizmu, kakor tudi proti eventualnosti, da bi se vsi slovenski narodi združili pod jednim žezlom. Jaz sem naše politično stališče natančno označil, izrekel sem se za zvesto podanost avstrijskemu cesarstvu. To so, gospôda moja, fakta, na katera se morem sklicevati. Kar pa se tiče literarnega ali jezikovnega panslavizma — kaj je na tem zločinskega? Tega smemo gotovo brez obotavljanja vzprejeti. Če Slovani skušamo medsebojno naš jezik si priučiti, kar nam ne dela težav, če jeden zajema iz slovenstva drugega ter na ta način gojimo slovensko vzajemnost, katera nevarnost preti iz tega nemški ali ogerski kulturi ali njenemu slovenstvu? Nam more tak panslavizem koristiti, škodovati pa ne more nikomur. Če so se tudi Ogri v tej obliki se oživljajočega panslavizma bali, niso pametno storili. Pogledati bi bili morali strašilo dobro v obraz in se prepričati o njegovi vsebini.

Dunajsko časopisje se zopet sklicuje na to, da se je baje tudi te dni tukaj delalo v panslavizmu, da neprenehoma negujemo panslavizem, da ga razširjamo po Ogerski in to osebno med Slovaki. Z veseljem morem reči, da so mi pravili ljudje, kateri po polnem poznajo ogerske razmere, da kaj takega Ogri ne mislijo več od nas, da so se tam prepričali, da v Ogerski ne delamo takih agitacij in da se gledé tega napačno sodimo, da se sumničimo. Mi simpatizujemo s svojimi slovenskimi sorodniki, česar nam tudi ne treba tajiti. A ob jednom moramo kot praktični politiki vprašati, kaj moremo vsled teh simpatij storiti ali kaj moramo storiti. Tako na pr. v hrvatskem vprašanju, katero se je pred kratkim razpravljalo. Imamo li moč, da tam vmes posežemo? In če bi to, kar pač storiti moremo, storili, če bi udarili na žurnalističen boben v interesu te ali one stranke v Hrvatski, v čem bi s tem stvar spremenili? Mi bi niti Hrvatoma ne koristili niti ne škodovali Ogrom in jaz mislim, da so preudarljivi elementi na hrvatski in na ogerski strani prišli do prepričanja, da se samo na podstavi veljavne, med obema narodoma sklenene pogodbe in na podstavi nje točnega spolnjevanja more to vprašanje dovesti do nje dalnje rešitve.

Nam bi bilo zelo neopustljivo, če bi za to ali za ono stranko pojavljali simpatije in nikdo izmed nas tudi ne bode veroval, da bodo prizori, kateri so se vršili v hrvatskem

saboru, prinesli hrvatskemu narodu čast in slavo in da bi ne bilo za hrvatski narod, za njegovo čast in slavo bolje, če bi se skandalozni prizori ne bili vršili. Sicer pa na stvari ne moremo nič spremeniti.

(Dalje prihodnjič.)

## Politični pregled.

### Avstrijsko-ogerska država.

Državni zbor obdržaval je včeraj tretjo sejo v tekoči sesiji. Finančni minister Dunajevski odgovoril je na interpelacijo poslanca Löblich in drugov gledé tara-mere petrolejskih sodov. Načrt zakona o pobiranju davkov v prvem četrtletju leta 1885 odobril se je brez debate. Isto tako sprejet je bil zakonski načrt gledé fidejkomisa kneza Lobkovic pri glasovanju po imenih z 133 proti 129 glasovom. Konečno vršile so se volitve v posamezne odseke.

Gospodska zbornica obdržavala bode v torek 16. t. m. prvo sejo. Na dnevnem redu prve seje stoji med ostalim prvo čitanje zakonske osnove o premembi in popolnjenju obrtnega reda. Zborovanje vršilo se bode v novi parlamentni dvorani.

Zedinjena levica premenila je statute svojega kluba ter mestu pet volila sedem članov v predstojništvo; izvoljeni so sledeči poslanci: vitez Chlumecky, dr. Kopp, dr. Herbat, dr. Rechbauer, dr. pl. Plener, dr. Sturm in dr. Tomaszczuk.

V ogerskem državnem zboru nadaljuje se specialna debata o proračunu za l. 1885. Končana bode najbrže koncem prihodnjega tedna. Potem gredó poslanci na božične počitnice.

Hrvatski zastopniki v ogerskem državnem zboru izročili bodo prihodnje dni ministerskemu predsedniku Tiszi spomenico o zidani železnici v Slavoniji.

### Tuje dežele.

Iz Rusije se poroča, da se je policiji v zadnjem času posrečilo zajeti mnogo nihilističnih rovarjev ter jih deti pod ključ. Med ujetniki nahaja se več oficirjev. Policija domneva, da je s tem zaprečila nov nevaren atentat.

## Dopisi.

Iz Krškega, 7. decembra. [Izv. dopis.] (Ustanovitev posojilnice.) Prelepo praznovanje imeli smo danes v Krškem; v malo besed vlije se deležniku spomin o njem, a blago doné: Zrl bratoljubja sem — vstajenje!

Stirideset jih je bilo navzočih, ko je gospod ravnatelj Lapajne povzel besedo ter še jedenkrat oslikal stanje onih, ki imajo pošteno voljo in čvrste roke, a nezadostne gmotne moči, da bi se v trdem boju za obstanek vzdržali na površji. Zaupati je treba v lastne moči, zložiti jih ter v skupnosti iskati samopomoč; kakor so to storili uže v marsikaterem kraju domovine naše in zunaj nje, osnovavši si kreditni in štedilni zavod „posojilnico“. Ta namen je združil tudi današnji zbor.

Med navzočimi videli smo gosp. okrajnega glavarja, ki vsikdar z blago voljo čuva nad prebivalci okraja; preč. g. vikarja J. Knavs, g. Jugovca, g. J. Pfeiferja, g. Gregoriča, g. Janeža, g. Avseca, g. Ruperta in druge odlične možé.

Predsednikom zboru bil je jednoglasno izvoljen njega osnovatelj, g. ravnatelj Lapajne.

Prečitana pravila „okrajni zadrugi z neomejeno zavezo“ pojasnjeval je v kratkih, lahko umljivih besedah predsednik sam, in sprejeta so bila z malimi spremembami. Ustopnina je bila odločena na 1 goldinar, ki se ne povrne več; jeden delež pa velja 12 gld. in se lahko vplača v 24 tednih mesečnih obrokih. Vsak ud more vzeti deležev, kolikor ga je volja. Posebno je bilo razložiti pomen neomejenosti zaveze. Nešteto posojilnic jednako osnovanih jamči z ugodno skušnjo te negibne protiteže doseženemu kreditu celokupnosti zadruga. Neprijetni nasledki pa izginejo

po vsem, ako je vodstvo zavoda v zaupljivih rokah. Na tem temelji še le se odpre uspešno delovanje.

V odbor za leto 1885 so voljeni izmed udov, ki so proti koncu zborovanja podpisali pravila in s tem postali ustanovni udje, zgolj možje, katerim gre popolno zaupanje: gosp. državni in deželni poslanec ter župan V. Pfeifer; g. J. Pfeifer, trgovec in posestnik; preč. g. vikar Knaps; g. ravnatelj in šolski nadzornik J. Lapajne in g. Jugovec, obrtnik in posestnik, znan kot vrh, delaven narodnjak. Pregledniki pa so voljeni: g. F. Lenk, graščak; g. Janež, posestnik, in g. F. Seidl, meščanski učitelj.

Zadruga je tedaj stopila v življenje ob najugodnejših avspicijah, in nadejamo se, da se mnogobrojno oglasijo pri načelstvu novi udje.

Naj se ne prezira mnogostanski dobrodejni vpliv posojilnice. Gledé na kredit, ki se njenim udom odpre, in gledé na to, da deleži ostanejo njih last, ki se pri marljivem gospodarstvu načelnikov zuatno veča, vpliva — kakor pravi slavnoznani osnovatelj nemških posojilnic — čut, iz lastne moči odpreti si primeren kredit; kot svojo last imeti mali, vedno rastoči kapital in biti deležnim pri dobičku nikakor ne neveljavnega bančnega podjetja, prav znatno; posebno na osebe, ki so v svojem domačem poklici izpostavljene bile dosedaj raznim sitnostim ter neugodnostim, kadar so morale za te in one potrebsčine na pomoč vzeti kredit. Zavest, biti pri veliki in močni zavezi, ki se opira na veljavnost posameznika, in vender biti samostojen, čvrsti delavno moč ter povzdigne zaupanje v sé, in to sta prva pogoja gospodarske in pravne vrlosti.

Odkritosrčno želimo, da se ti blagi vplivi v polni meri tudi spolnijo pri naši posojilnici.

## Domače stvari.

— (Okrožnica.) Gospod deželni predsednik razposlal je naslednjo okrožnico do vseh uradnikov deželne vlade in deželne komisije za uravnavo zemljiške odveze: „Kakor je poročal gospod kapiteljni vikar, bode novoimenovani gospod knezoškof dr. Jakob Misija prišel v četrtek dné 11. t. m. ob 1. uri 22 minut popoldne s poštnim vlakom Dunaj-Trst na kolodvor v Ljubljano; od tam se bode podal v stolno cerkev opraviti zahvalno molitev in bode potem zavzel knezoškofijsko stolico. — V nedeljo dné 14. t. m. vršilo se bode ob 9<sup>1/2</sup> uri popoldne slovesno umeščenje gospoda knezoškofa. To naznanjajoč gospodom uradnikom, omenjam na dalje, da bodem dné 11. t. m. ob omenjeni uri prišel z gospodom referentom o verskih zadevah na kolodvor, da ga vzprejem na kolodvoru ter gospoda knezoškofa od tam spremim v stolno cerkev. — V dan umeščenja ga bodem pri slovesnem sprevedu v stolno cerkev pri glavnem vhodu čakal v galauniformi z gospodi uradniki deželne vlade, kateri hoté tja priti, ga bodem v cerkev spremil in se tam udeležil cerkvene slovesnosti.“

— (O prihodu novega vladike) poroča se nam od druge strani: Deželni predsednik gosp. baron Winkler bode na kolodvoru predstavil zbrane dostojanstvenike. Župan ljubljanskega mesta, oziroma g. podžupan Vaso Petričič (ako bode gosp. župan zadržan vsled poslaniških opravkov na Dunaji), bode ogovoril gospoda knezoškofa in ga pozdravil v imenu kranjske stolnice, potem se prične vohod v mesto. Gospod župan, oziroma podžupan, pelje se z magistratnim svetnikom gosp. Vončino pred vozom, v katerem sedita novi vladika in gospod deželni predsednik. Med tem bodo pokali na gradu topovi, označujoč deželi, da dohaja višji pastir v njeno sredo. — Mestno hišo namerava magistrat lepo ezaljšati in tudi s privatne strani došlo je uže več naznanil, da bodo hiše okrašene. Upati je, da dobi ta vzgled dokaj naslednikov in da bela Ljubljana tudi zunanje dostojno sprejme novga kranjskega vladiko, kateremu kličemo spoštljivo in srčno dobrodošlico!

— (Imenovanje.) Predsednik c. kr. finančnega ravnateljstva za Kranjsko je začasnega finančnega nadzornika v Dolenji Tuzli gospoda Josipa Dobido imenoval davkarskim nadzornikom za črnomaljski okraj.

— (Razstava ženskih ročnih del) v veliki dvorani tukajšnje realke je od danes na dalje odprta vsak dan od 9. do 4. ure. Razstava je zelo zanimljiva, vredna, da si jo vsakdo ogleda. Natančneje poročilo prinesemo pozneje.

— (Iz Ljubljane popihala jo je) neka konduktorka in babica, ker se je bala kazni, kajti ukrala je 60 gl. in neko gostilničarko ogoljufala za precejšnjo svoto.

— (Ponarejeno dvajsetico) dobili so véčeraj pri neki ženski na Karlovski cesti.

— (Tatvine.) Nekov dečko ukral je v tukajšnji kafetariji nekaj jajec, a tatvina se mu ni posrečila, zasačili so ga in potem še zvedeli, da je tudi neki ženski v Kameniku izmuznil 17 gl. Oddali so ga sodniji. — Véčeraj popoldne ukral je neznan tat gospoj V. v Ključaničarski ulici s hodnika jopič, vreden 6 do 7 gl. — Na Rimski cesti privoščili sta si neka delavka iz 'abačne tovarne in neka Korošica lep večer s svojima ljubimcema, a ko so drugi spali, vstala je Korošica z ležišča ter odnesla svoji družici ogrinjačo.

— (Iz Kočevja) se nam piše: Naš obče spoštovani okrajni glavar g. Hočevlar, ki je bil vedno vesten in priljubljen uradnik, je tako nevarno obolel, da se je najhujšega bati.

— (Nesreča.) Iz Planine se nam poroča: Dne 7. t. m. šla sta gozdni čuvar Matija Žabkar iz Bake št. 65 in lovski čuvar Jakob Bajec z Vinjega Vrha iz Planine, kjer sta bila na lovu, domov proti Jeleniku, kar nenadno na mehki izpodrsne Bajcu ter pade in pri tem sproži se mu puška in svinčenke zadele so Žabkarja tako nesrečno v prsi, da je drugi dan umrl.

— (Umr) je dné 5. t. m. v Währingu poleg Dunaja gosp. dr. Ferdinand Lilek v 37. letu svoje dobe. Bil je zelo priljubljen zdravnik. Pri pogrebu zapela mu je „Slovenija“ nagrobne žalostinke; mrtvaškega spreveda udeležila sta se tudi državna poslanca gg. dr. Vošnjak in Viljem Pfeifer. Blag mu spomin!

— (Neprijetna napačka) urinila se nam je v véčerajšnjem listu na 3. str., 'pred. 3., vrst. 26., tam stoji namreč „nekrivim spoznan“, mestu učenja obrta oproščen, t. j. v obrtu izučen. Naj se torej blagovoljno v tem zmislu popravi.

## Iz sodnice.

Ljubljanski anarhisti pred porotniki v Celovci.

(Dalje.)

Predsednik naznanja, da so zatoženci uložili ugovor proti zatožbi in delegovanju tega porotnega sodišča, kakor tudi dotični odlok najvišjega sodišča proti rekurzu zatožencev.

Zagovornik predlaga, naj se pozovejo nekatere nove priče, katere bodo mogle izreči za zatožence ugodne stvari, ter tudi sam omenja nekatere momente, kateri naj bi pričali, da se je več zatožencev ob različnih prilikah kazalo lojalne, cesarju in zakonu udane.

Državni pravdnik govori proti predlogu zagovornikovemu, ker deloma sam priznava stvari, katere bi potrdile priče, deloma pa so v zapisnikih predpreiskave zaznamenovane.

Zagovornik odgovarja.

Predsednik zaukaže, naj se pokličeta priči Justin in Dekval.

Zatoženci odstopijo, samo Železnikar ostane.

Predsednik vpraša, če se zatoženec spozna v obsodbi navedenih zločinov krivega, kar zatoženec zanika.

Predsednik pozivlje zatoženca, naj izpové.

Železnikar pripoveduje, da tega, cesar omenja obtožba, nikdar ni govoril, v društvu da je bilo več narodnostnih preprirov, a za politiko so se malo brigali; on da je pripadal zmerno-narodni stranki. On ni bil v društvenem odboru in torej ni imel nobenega vpliva na časopise, na katere je bilo društvo naročeno, govoril je o tem zelo malo. Razmere k Tumi da so postale vsled ustanovitve zadrug živejše; da bi mu bil pa izročil državi nevarne papirje, zanikava; on sploh nikdar ni imel v rokah takih papirjev; Waitza (anarhista) da bi zdaj nič več ne spoznal, ker ga je videl samo enkrat. Na vprašanje predsednikovo, zakaj so Waitza tako prijazno vzprejeli, omenja Železnikar, da se je to zgodilo iz navade, kar je običajno proti vsem tujcem; v navzočnosti Waitzevi pri

shodu anarhistov v Langenzersdorfu ni on nič vedel in še le pozneje zvedel, da je anarhist.

Kar mu obtožba prištevava v krivdo, da je namreč pri banketu, prirejenem deželnemu poslancu Schneidu v čast, izjavil se, „da ne pije na zdravje samosilnikovo“, ko se je napravila napitnica Nj. veličanstvu, on trdi, da je tudi napival. V Parizu je v nekem društvu podpisal neko pisanje, čegar vsebine pa ni umel, ker tedaj ni še zadostno razumel francoščino — a ko se je pozneje poučil o tendencijah tega društva, ni nikdar več prišel v društvo. Bojev na barikadah v Lyonu in Parizu da se ni udeležil. Da je večkrat rabil izrek *Vive la republique*, meni, da je to navada, katero si je pridobil za časa svojega bivanja v Franciji. Jedno številko časopisa „Freiheit“ je enkrat dobil pod zavitkom in ga čital, a to ni napravilo nanj vtisa. O svoji izjavi povodom umora cara Aleksandra II. meni, naj se tako umeva: „Kakor čitam v časopisih, je bil to največji tiran, nikdar pa da se ni izjavil, „da zdaj pridejo na vrsto tudi drugi, in da tudi sam hoče jednemu s svojimi škarjami preparati trebuh“. Osebito proti Nj. veličanstvu cesarju, katerega ima za najboljšega človeka in vladarja in je poln lojalitete proti njemu, gotovo ni nikdar izjavil kaj nepostavnega ali samo neprimerenega.

Zagovornik vpraša, če Železnikar umeje, kaj je anarhizem.

Železnikar skoro razburjen izjavlja, da je bil vedno nasprotnik te stranke in da bode tudi vedno nasprotnik ostal. On pripisuje mnogo vrednosti svojemu zmerno-narodnemu avstrijskemu mišljenju nasproti ultra-narodni, rusofilni stranki v Ljubljani, kar je tudi njegovo kandidaturo v mestni odbor pokopalo. \* Hotel da je iz pevskega društva izstopiti iz nevolje, a ker je imel cesar v Ljubljano priti, ostal da je zaradi tega še v društvu, obiskoval pevske vaje ter se tudi lojalno udeležil slavnosti, da, on je imel izredno živo čuvstvo, ko je slučajno prišel tako blizu cesarja, da ga je mogel čuti govorečega: in tako se ne obnaša, tako ne čuti anarhist.

Na to stavi državni pravdnik še nekatera menj važna vprašanja, potem pa je zaslišanje Železnikarjevo končano.

Zdaj se zasliši Ferd. Tuma, kateri tudi meni, da ni kriv ter v hitrem govoru izjavlja, da nikdar ni govoril nevarnih govorov in nikdar storil nič protizakonitega. On da je bil pristaš nemške stranke, da so ga Slovenci zasmehovali in da se proti njemu izjavlja samo iz narodnostnega sovraštva. On da celó ni zmožen, v slovenske liste spisavati članke. V društvu da je imel narodne sovražnike. Razloček med radikalno in zmerno delavsko stranko mu ni jaseu, da-si pozna časopise obéh strank in se je kot odbornik poganjal za prve, a samo zaradi tega, ker se naročba drugih ni praviloma naznanila. — Waitza videl je samo jeden pot in ni vedel, da je agitator; gledé poštne karte, katero so našli pri njem in na kateri stojeti kot podpis érki J. W., datirana iz Gradca, omenja, da ne vé, od koga je nanj došla; zakaj je Waitz k njemu prišel, ne vé; on priznava, da je bil s Hubmayerjem znan, a samo vsled družinskih in poslovnih razmer; o zavitku, na Dunaji saisisranem, nanj adresovanem, s 25 eksemplari „Freiheit“, mu ni nič znano.

Od Železnikarja ni nikdar dobil upornih tiskovin, in kar se je v cevi njegove peči dobilo, ni on tja del, in tudi ne vé, kako je tja prišlo. Cev da tudi delj časa ni bila v njegovem lokalnu.

Na izjavo njegovega učenca, da je Tuma, vzprejemši ta zavitek, odšel s ključem dotične shrambe, kjer je bila ta cev hranjena, omenja, da je to laž. O adresi „Jakob Hauser“ (adresa na Jakoba Waitza) mu ni nič znano. Njemu da se gnjusi anarhizem. Poetičnih, „visokih“ govorov da nikdar ni govoril, delavskega vprašanja kar nič ne umeje.

Državni pravdnik stavi vprašanja gledé vplačevanja davščin do Tume in Železnikarja z ozirom na njih lastnost kot članova predstojništva delavskega izobraževalnega društva. Za radikalne časopise v društvu je glasoval, a samo kot odbornik in zaradi reda, ker drugi Zadnikov listi niso bili pri odboru redno maznani.

\* Smijajte se! Železnikar — zmerno-naroden! Opom. stavčeva.

Na vprašanje zagovornikovo o razmerji zatočenca k zborovanju v gostilni „pri zaponi“ izjavlja, da se je tedaj izreklo proti anarhizmu; v jednom govoru da je citiral nekaj besed iz cesarjevega prestolnega govora in da je omenil, da se sme ob takim vladarju samo srečo voščiti; ravno tako se je izjavil večkrat tudi v pohvalo drugih članov cesarske hiše.

Ob 12. uri pretrga predsednik obravnavo.  
(Dalje prihodnjič.)

— (Ljubljanski Zvon) v svoji zadnji številki prinaša to vabilo na naročbo: »Ljubljanski Zvon« tudi v svojem novem V. tečaju vse svoje moči porabi v pospešilo leposlovne in znanstvene književnosti slovenske. Uredništvo bode z druženo pomočjo mnogoštevilnih gg. sotrudnikov vestno skrbelo, da bode list z dovršenimi pesnimi in baladami, z zanimivimi pripovednimi spisi in ukovitimi znanstvenimi razpravami, s korenitimi književnimi poročili in literarnimi novicami, slovenskimi in slovanskimi, ugajal razumnstvu slovenskemu ter um vedril in srečo blazil čitateljem svojim. Nečemo tukaj naštevati vseh spisov, ki jih misli »Ljubljanski Zvon« prihodnje leto podajati naročnikom svojim, vendar opozarjamo književno občinstvo slovensko na obširnejše spise, katere objavi v novem tečaju. Vrh pesniških proizvodov priznanih pesnikov slovenskih, Stritarjevih, Gorazdovih i. dr. in vrhu Trdinovih bajk in povestij, pisanih v uzorno-lepi slovenščini, izhajala bode v našem listu vse leto nad deset tiskovnih pol obsežna zgodovinska povest: »Vé-likí grof«. Pisatelj, g. dr. Fr. Detela, c. kr. gimn. profesor v Dunajskem Novem Mestu, opisuje v ti povesti z živimi bojami slikovito življenje po lepi Savinjski dolini in po staroslavnem slovenskem Celju sredi XV. stoletja za vélikega grofa Ulriha Celjskega. Prihujljeni pripovedalec naš, g. Janko Kersnik, priobči svojega lepega »Cyclamena« II. del pod naslovom: »Agitator«. V tem romanu nastopajo vse tiste glavne osebe, katere bralec pozna že iz »Cyclamena«, vendar bode »Agitator« sam zase celota. S krajšimi pripovednimi spisi bodo preskrbovali list; v svoji elegantni in duhoviti pisavi nedosežni g. Jos. Stritar, g. dr. Ivan Tavčar, ki je s svojimi živo in izvržno pisanimi »Mrtvimi sreči« pridobil letos našemu listu novih prijateljev, g. Alfonz Pirc in nekateri mlajši pisatelji. Novo rubriko odpré letos »Ljubljanski Zvon« pod naslovom »Slavni Slovenci«. Tu bode priobčeval živitopise odličnih umetnikov, pesnikov in pisateljev slovenskih; v prvi vrsti literarno-zgodovinsko razpravo »Dr. Jakob Zupan« (porojen 4. julija 1785 na Prevojah, umrl 6. februarja 1852 v Celovci), katero je o stoletnici rojstva njegovega spisal g. prof. Fr. Wiesthaler; dalje živitopis vélikega slovenskega dobrotvora, ljudomilega P. P. Glavarja, katerega je po novih, v Komendi najdenih listinah sestavil g. prof. Ivan Vrhovec, in naposled živitopis slovenskega pesnika in pisatelja Matije Valjavca iz urednikovega peresa. Izmed znanstvenih razprav omenjamo zlasti prof. Rutarjevega spisa o reki »Timavus«; zgodovinske studije o Slovencih v IX. stoletju od prof. dr. Fr. Kosa, živitopisa V. G. Belinskega, slavnega kritika ruskega, od prof. J. Celestine; E. Lahovih zemljepisnih értic in élanca o književni vzajemnosti hrvaško-slovenski, k ga je o petdesetletnici preporeda književnosti jugoslovanske spisal g. Andrej Fekonja. — Na dalje bode »Ljubljanski Zvon« točno poročal o vseh domaèih književnih stvareh ter se s paznim oésom oziral na literarno delovanje in kulturno življenje slovanskih narodov in to tem lože, ker mu je tudi bodoèe leto zagotovljena pomoè tako izvrstnih poročevalcev, kakor sta na pr. g. prof. Jos. Staré v Zagrebu in g. dr. Karl Strekelj na Dunaji. V vsaki številki prinese odslej »Ljubljanski Zvon« tudi nekoliko nalog iz šaha in pouèeval bode bralce svoje v ti ne samo krasni in zabavni, ampak tudi koristni igri, ki se navadno ne igra za denar, ki budi fantazijo ter uèi éloveka globokeje in koreniteje razmišljati. To rubriko bode ureðoval g. Janko Kalan, c. kr. davènega urada kontrolor v Velikih Laščah na Kranjskem. Temu gospodu je naravnost pošiljati vse dopise, ki se tièejo šaha v našem listu. Iz tega kratkega pregleda vidijo gg. naroèniki, da je »Ljubljanski Zvon« dobro založen z zanimivimi rokopisi in da se s éilimi moèmi odpravlja na delo prihodnjega leta, v katerem hoèe kakor doslej kar najiskrenejše pospeševati razvoj lepe in znanstvene knjige slovenske. Koneèno vabi nové naroènike stopiti pod njegovo zastavo, in naèejó se, da mu verni ostanejo vsi dozdani prijatelji, klíèe jim: »Na svidenje v novem letu!«

## Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 10. decembra. V obrtnem odseku vršila se je glavna debata o naèrtu zakona gledé zavarovanja delavcev proti nezgodam. Poroèevalec Lichtenstein se zлага z vladó. Veèina govornikov se strinja z vladno predlogó, želijo pa bolj ali manj daleè segajoèih sprememb. Dvorni svétnik Steinbach naglaša dotièno zakonodavstvo Nemèije, zakonodavstvo v Avstriji je isto. Vlada bode v kratkem predložila naèrt zakona o zavarovanju bolnikov.

Dunaj, 9. decembra. (Iz državnega zbora.) Na vprašanja poslanca viteza Schönererja odgovarjajoè izjavil je naèelnik železniškega odseka, baron Güdel-Lanoy, gledé predloga Schönererjevega, naj se podržavi severna železnica, da je vlada zaèetkom zasedanja predlogó o severni železnici vzela nazaj. Predlog Schönererjev in dotiène peticije se bodo postavile na dnevni red jutéršnje seje železniškega odseka.

Berolin, 9. decembra. Državni zbor je nadaljeval posvetovanje o vojnem etatu. Vojni minister je dejal, da se more odprava vojne sódstva samo v zvezi z reformo kazenskega postopanja uravnati; on se mora naèelno izreèi proti javnosti kazenskega postopanja. Glasovanje o predlogu Richterjevem, naj se odpravi vojno sódstvo pri odpúšèenih èastnikih, se je pridržalo za tretje èitanje.

London, 9. decembra. »Times« poročajo, da so se pogajanja med marquizom Tsengom in lordom Granvillom, da bi se poravnal francosko-kitajski razdor, pretrgala, ker je Francoska se izrekla, da ne more vzprejeti kitajskih pogojev, naj Tamsui, Langson, Caobang in Laokai ostaneje kitajski.

Petrograd, 9. decembra. Vèeraj se je vršila v zimski palaèi slovesnost Jurijevega reda na obíèajen naèin. Pri obedu je car napil cesarju Viljemu kot nadstarejšemu vitezu Jurijevega reda.

## Telegrafíčno borzno poročilo

z dné 10. decembra.

|                                          | gld.   |
|------------------------------------------|--------|
| Jednotni drž. dolg v bankovcih . . . . . | 82·20  |
| » » » » srebri . . . . .                 | 83·15  |
| Zlata renta . . . . .                    | 104·25 |
| 5% avstr. renta . . . . .                | 79·45  |
| Delnice národne banke . . . . .          | 869·—  |
| Kreditne delnice . . . . .               | 301·80 |
| London 100 lir sterling . . . . .        | 123·30 |
| 20 frankovce . . . . .                   | 9·76   |
| Cekini c. kr. . . . .                    | 5·77   |
| 100 drž. mark . . . . .                  | 60·20  |

## Tujci.

Dné 8. decembra.

Pri Malièi: Dolliner, c. kr. šikovnik, iz Trsta. — Clarièi, grašč. nadzornik, iz Nov. Mesta. — Bratschko, zastopnik »Slavije«, iz Ptuj. — Dr. Fraidl, c. kr. sod. pristav, z Vrhnike. — Jamerwein, c. kr. nadlajtenant, iz Kamnika. — Otschmeister, c. kr. lajtenant, iz Kamnika.  
Pri Slonu: Gelleš, Birmann, Hiber, trgovci, z Dunaja. — Filipp, trgovec, iz Kaniže. — Leskovic, c. kr. poštar, iz Idrije. — Hladnik, gozdar, z Notranjske.  
Pri Tavčarji: Rossmeier, zasebnica, iz Budimpešte.  
Pri Južnem kolodvoru: Schmidt, gled. igralec, z Dunaja. — Erakovich, zasebnik, iz Trsta. — Dostal, zasebnik, iz Celja. — Weslar, zasebnik, iz Gorénje Šiške.

## Umrli so:

Dné 7. decembra. Anton Lavrin, magacinér, 62 l., Karlovska cesta št. 18, plućna tuberkuloza. — Marija Aleš, delavèeva soproga, 65 l., Florijanske ulice št. 13, plućnica.  
Dné 8. decembra. Ana Anžlovar, mestna uboga, 76 l., Karlovska cesta št. 7, opésanje. — Josip Janowsky, učiteljev sin, 21 dnij, Zvonarske ulice št. 3, ošpice.  
Dné 9. decembra. Ivanka Toman, dež. odb. računskega oficijala soproga, 37 l., Stari trg št. 24, otroška mrzlíca. — Josip Oblak, delavèev sin, 21 dnij, Karlovska cesta št. 15, ošpice.

## V civilni bólnici:

Dné 5. decembra. Valentin Skodlar, delavec, 18 l., tifus.  
Dné 6. decembra. Jera Žvokelj, gostinja, 42 l., tifus.  
Dné 7. decembra. Gregorij Pajsar, gostaè, opésanje.

## Meteorologièno poročilo.

| Dan     | Ças opazovanja | Stanje barometra v mm | Temperatura | Vetrovi   | Nebo | Mokrina v mm |
|---------|----------------|-----------------------|-------------|-----------|------|--------------|
| 8. dec. | 7. zjutraj     | 744·80                | — 2·6       | svzh.     | obl. | 0·00         |
|         | 2. pop.        | 744·08                | + 2·8       | bzv.      | »    |              |
|         | 9. zveèer      | 743·70                | + 4·4       | jzpd. sl. | »    |              |
| 9. dec. | 7. zjutraj     | 743·00                | — 4·8       | jzpd. sl. | obl. | 0·00         |
|         | 2. pop.        | 741·68                | + 7·8       | »         | »    |              |
|         | 9. zveèer      | 738·54                | + 7·0       | jzpd. sr. | »    |              |

## Salicilna ustna voda

in (108) 15—4

## salicilni zobni prašek

pripravljan od G. Piccolija, lekarja „pri angelji“, Ljubljana, Dunajska cesta.

Vsakdanja uporaba ohrani zobe zdrave, zobno meso okrepi ter obvaruje vseh zobnih in ustnih bolezni in vratobóla.

Steklenica salicilne ustne vode 40 kr.; škatulja salicilnega zobnega praška 30 kr.

## Na prsih in pljuèah bolehnim!

Gospodu Jul. pl. Trnkoczy-ju, lekarju v Ljubljani na Mestnem trgu.

Zamán vporabljam sem pri kašljih in pljuènih boleèinah razna sredstva, dokler nijsem poskusil Vašega soka iz kranjskih planinskih zelišč à 56 kr., in z veseljem sem opazil zboljševanje. Blagovolite mi poslati še 3 steklenice.

Spoštovanjem Vaš uèani

Josip Malešić v Sisku.

## !!Priznanje!!

Proti boleèinam v glavi in želodcu!

Gospodu lekarnarju Trnkoczy-ju v Ljubljani, Mestni trg št. 4.

Z veseljem Vam naznanjam, da so mi Vaše kri èistilne kroglice, škatljica po 21 kr., izredno dobro služile. Vroèina, katero sem èutila po vsem telesu, potem hudi glavoból in sem ter tje napadajoèa me mrzlíca, sami nasledki zapretja in želodènega katarja, ponehali so, hvala Bogu, po polnem, ko sem uživala Vase kri èistilne kroglice, tako da ljudje že pravijo, da sem veliko bolj zdrava videti.

Zahvaljevam se Vam v noviè prav iskreno, Vas prosim, da mi pošljete za 1 gld. 5 kr. še en zavitek teh takó izvrstno delujoèih kri èistilnih kroglic.

Pozdravlja Vas, sem najudanejša

Lucija Šlibar.

## Salicilna ustna voda,

aromatièna, vpliva oživljajoèe, zapreèi pokonèanje zob in odpravi slab duh iz ust.  
1 steklenica 50 kr.

## Salicilni zobni prašek,

splošno prihujljen, vpliva zelo oživljajoèe in napravi zobe blesteèe bele, à 30 kr.

## Najnovéše sprièalo.

Vaše blagorodje!

Mnogo let vporabljam Vašo salicilno ustno vodo in salicilni zobni prašek z izvrstnim vspehom in priporočali ja moram vsakemu najtopleje. Pošljite zopet od vsakega 3 steklenice.

Spoštovanjem

(117) 9—6 Anton Slama, župnik.

Vsa navedena sredstva ima vedno frišna v zalogi in jih razpošilja proti poštenu povzetju

lekarna pri „Samorogu“  
Jul. pl. Trnkoczy-ja

na Mestnem trgu v Ljubljani.

## Zaloga zemljevidov

c. kr. generalnega štaba.

Mera 1:75000.

Listi so po 50 kr., zloženi za žep, pri-lepljeni na platno po 80 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg-ova  
knjigarna v Ljubljani.